

1. Een raadselachtige brief

Het knarsen van de banden wekte me langzaam uit mijn sluimertoestand, toen papa de bocht nam en onze straat inreed. De regen kletterde tegen de ramen. Ik lag met mijn hoofd tegen Leons schouder en had bijna de hele lange weg geslapen. Het was dan ook al behoorlijk laat. We hadden een twee dagen durend artsencongres in Hamburg achter de rug, met overnachting in een vijfsterrenhotel. Met een diner in een deftige ambiance en met iedereen die in de medische wereld rang en naam had. Vervelend handen schudden, braaf knikken, domme vragen beantwoorden. Iets ergers kon ik me eigenlijk nauwelijks voorstellen.

Gelukkig waren Leon en zijn zusje Froukje er ook. We waren met z'n drieën Hamburg ingegaan, hadden samen veel plezier gehad en familie van Leon bezocht, terwijl mijn ouders het ontzettend langdurende congres hadden bijgewoond. Nu hadden we dat gedoe weer voor een jaar doorstaan. Omdat Leons ouders in het bestuur zaten, moesten ze nog een dag langer in Hamburg blijven, en dus had papa zich bereid verklaard Leon en Froukje mee naar huis te nemen.

'Zo, ben je wakker?' Leon stootte me plagend in mijn zij.

Ik gaapte. 'Zijn we thuis?'

'Jij wel!' Hij glimlachte.

Ik richtte me op en keek Leon aan. Zijn mooie tanden lichtten op in het halfdonker. Papa stopte voor de inrit en schakelde de motor uit.

‘Daar zijn we dan. Ik breng nu Leon en Froukje nog even naar huis. Maaïke, jij gaat meteen naar bed, begrepen? Morgenochtend is er weer school!’

‘Ja, papa!’ zei ik.

Leon boog zich over me heen en gaf me een zoen op mijn wang. ‘Doei! Tot morgen!’

‘Ja! Welterusten, allebei!’ Ik gaf eerst Leon en toen Froukje twee kussen en stapte uit.

‘Breng je morgen dat boek mee naar school voor Leon?’ bedelde Froukje. ‘Je hebt me zo nieuwsgierig gemaakt!’ Froukje was bijna een nog grotere liefhebber van lezen dan ik. Ze was nog maar twaalf, maar ik kon het erg goed met haar vinden. Ze was als een jonger zusje voor me. Ik had jammer genoeg geen echte broers of zussen. Nou ja, niet meer...

Ik zwaaide nog een keer naar Leon en Froukje en hupte naar binnen. Mama haalde onze bagage uit de kofferbak. Sinds ik met Leon bevriend was, voelde ik me veel evenwichtiger. Ik at nu weer normaal. Het liefdesverdriet om Domenico behoorde langzamerhand tot het verleden. Domenico woonde met Mingo en Bianca op Sicilië en dat was goed zo. Nu was Leon in mijn leven gekomen, tot grote vreugde van mijn ouders, die eindelijk weer een enigszins normale dochter hadden.

Mijn moeder drukte me de sleutel van de brievenbus in mijn hand, terwijl zij de koffer het huis in sleepte. ‘Hier, Maaïke, kijk even of er post is.’

Ik deed gehoorzaam de bus open. Mama verdween in het huis en liet de deur open. De brievenbus zat tjokvol met kranten en reclame voor de kerst. En het was nog maar begin november. Midden tussen de troep lagen een paar verkreukelde brieven. Ik stapelde alles op mijn arm en wilde de boel naar binnen brengen, toen mijn oog op een buitenlandse postzegel viel, die wat uit de stapel stak. Haastig wilde ik de geheimzinnige brief tevoorschijn trekken en daar viel de hele bende uit mijn handen op de grond. Nou ja, zeg! Mopperend begon ik de rommel op te rapen. De brief met de buitenlandse postzegel lag onder de dikke kerstcatalogus. Ik trok hem tevoorschijn en legde hem boven op de stapel. Het was een luchtpost-envelop, die eruit zag alsof hij in een modderpoel had gelegen.

Ik keek wat nauwkeuriger en zag dat hij aan mij was geadresseerd. Toen dat eenmaal tot mij was doorgedrongen, herkende ik ook het handschrift.

De lastige kerstcatalogus werd langzaamaan zwaar in mijn armen en dus haastte ik me naar binnen. Ik sloeg de deur met mijn voet dicht. Mama was in de keuken bezig theewater op te zetten. Ik mikte de stapel post op de keukentafel en greep vlug de brief.

‘Alsjeblieft, mam... hier is de post!’

‘Dank je. En jij gaat meteen naar bed, hè liefje?’

‘Ja hoor!’ Ik verschool de brief achter mijn rug, gaf mams een kus en rende de trap op naar mijn kamer. Vlug deed ik wat in de badkamer moest gebeuren en kroop in bed. Met trillende vingers pakte ik de brief beet. Ik kende maar één persoon die zo’n chaotisch en temperamentvol

handschrift had. Op de achterkant had hij met een grote, geweldige D de afzender gekrabbeld. *Domenico*.

De brief was zo dun en mijn vingers trilden zo, dat ik op moest passen hem niet te scheuren. Hij bestond slechts uit een dun blaadje uit een notitieblok.

Lieve Maaike

Ik wilde je veel vroeger schrijven, maar het was mega ingewikkelt. Wilde je alleen vertellen dat we niet meer in Sicilië zijn. Hebben veel ellende gehad. Toen we in Catania waren zei Paolo dat hij ons geen methadon kon besorgen. Met Mingo gaat het erg slecht. Paolo heeft ons bedreigt. Ik zou je graag terug willen zien, maar als je niet wilt dan ben ik niet kwaad. Het gaat echt beroerd en ik zie geen uitweg, ik weet niet. Sorry mijn duits is weer een ramp.

Ciao, mi manchi. Domenico. Nicki.

Ik liet de brief vallen. Mijn hart sloeg wilder dan een roffel op een drum, en het bloed gloeide in mijn aderen. Nicki! Ongelooflijk! Maar wat schreef hij voor verwarde onzin? En wat bedoelde hij ermee dat het met Mingo erg slecht ging? Was hij weer meer aan de drugs? En wat betekende het dat ze niet meer op Sicilië waren? Waar waren ze dan nu?

Ik begon de brief voor de tweede keer te lezen, maar paste goed op mijn gevoelens in de beschermende cocon te laten zitten waarin ik ze met veel moeite en een wekenlange discipline na mijn vakantie op Sicilië had ingesponnen.

Net zo lang tot het me eindelijk gelukt was Domenico op de achtergrond van mijn gedachten terug te dringen en mijn leven weer volgens een verstandig plan te leiden. Leon had mij voor een groot deel geholpen om uit deze kramptoestand verlost te worden.

Domenico was mijn eerste grote liefde geweest. Maar tijdens de laatste zomer op Sicilië was alles duidelijk geworden. Er waren geen vragen meer. Hij zou daar blijven en op een dag met zijn vriendin Angel trouwen. En ik woonde hier in Duitsland. Bovendien waren Domenico en ik verder van elkaar verwijderd dan dag en nacht. Verder dan het oosten van het westen. Zo ver van elkaar verwijderd als de dochter van een arts met prachtige cijfers op school en een straatjongen, die zichzelf snijwonden had toegebracht en een kettingroker was, maar konden zijn.

Maar er had zich ook een andere geschiedenis afgespeeld. De geschiedenis van een grote en onvoorwaardelijke vriendschap, die zelfs deze barrières had overwonnen. Die had mijn leven, dat voor die tijd kleurloos en eenzaam was geweest, tot bloei gebracht. Bij de lantaarn in het bos hadden we onze eeuwige vriendschap bezegeld, en ik had mijn allereerste kus ervaren, teder als de vleugslag van een vlinder. Ik geloofde er niet in dat ik zoiets moois en teders nog een keer zou meemaken, maar dat had ik inmiddels geaccepteerd.

Het was een droom geweest, een sprookje, tot ik een blik achter de coulissen had geworpen en de ware wereld van Domenico had gezien, en dat was een puinhoop. En toen was hij uit mijn leven verdwenen, voor altijd. De betove-

ring was verdwenen, het sprookjeskasteel ingestort, en ik zat slechts nog gewond midden in de scherven. Toen ik Domenico verleden zomer op Sicilië had bezocht, was hij niet meer dezelfde. En had ik geweten dat mijn leven definitief een andere richting op moest gaan. Met een doffe pijn in de omgeving van mijn maag staarde ik naar de muur naast mijn bed, waar eens het prachtige portret had gehangen dat Domenico voor mij als aandenken had geschilderd destijds, toen hij voorgoed naar Sicilië was teruggekeerd. Ik deed mijn ogen dicht. Ik kon de aanblik van die lege muur niet verdragen, maar met dat schilderij had ik het nog moeilijker. Ik had het ten slotte van de muur gehaald en in een lade geborgen, net als alle andere aandenkens, die ik van Domenico en Mingo had. In een kartonnen doos, die ik helemaal onderin had gelegd en waarvan ik op de deksel met een dikke viltstift *Nicki en Mingo* had geschreven. Als ik dat niet had gedaan, had ik nooit deze beschermende cocon om mijn hart kunnen spinnen en mijn leven weer in verstandige banen hebben kunnen leiden. De geschiedenis met Domenico was nu verleden tijd en dat moest zo blijven. Ik was begonnen naar een veilige haven voor mijn leven te zoeken en die had ik gevonden. Er was een andere jongen in mijn leven gekomen.

Alleen 's nachts droomde ik soms nog van Nicki. Dan droomde ik dat hij mij met zijn zachte en tedere lippen kustte. Ik voelde ze 's morgens als ik wakker werd nog op mijn huid. En ik ontwaakte niet graag uit zo'n droom.

Het kostte me telkens een massa toespraken tegen mezelf en optelsommen van alle naakte en bittere feiten, om die dromen weer naar de achtergrond te verwijzen.

En daarom hoorden al deze herinneringen aan Domenico en Mingo achter slot en grendel. Voor altijd opgesloten in mijn hart.

Ik lag heel stil en luisterde naar mijn hartslag. Een uur later lag ik nog steeds in dezelfde houding. De slaap wilde niet komen. In dergelijke situaties deed ik mijn koptelefoon op en liet me overspoelen met zachte muziek, totdat de klanken me in slaap lieten schommelen. Maar dat kon nu niet, omdat mijn discman een paar dagen geleden stuk was geraakt. Hij was op het schoolplein op de grond gevallen en André was er per ongeluk met zijn grote schoenen op gaan staan. Nu was niet alleen de bovenkant kapot, maar ook iets binnenin. Ik zuchtte, trok het dek over mijn hoofd en viel op een gegeven moment toch eindelijk in slaap.

Delia zette haar scherpe nagels in mijn arm en wekte me uit mijn trance terwijl mevrouw Galiani's ernstige blik door de klas dwaalde.

'Hé, dut hier niet in!' siste ze.

'Au!' riep ik iets te hard. 'Ben je helemaal mal, Deli?'

Meteen voelde ik mevrouw Galiani's adelaarsogen op me gericht. Er vormde zich een rechte, bezorgde rimpel in haar voorhoofd. Ik keek vlug omlaag naar het proefwerk voor me.

'Maaike?' Mevrouw Galiani kwam dichterbij.

'Ze droomt zeker weer van haar lieve gangster op Sicilië!' zei een spottende stem achter me hatelijk. Ik hoefde me niet om te draaien om te weten van wie dat commentaar afkomstig was. Het kwam van het meisje dat iedere dag

weer haar hatelijkheden over me uitstrooide. De haat omdat ik, sinds Domenico hier alles op zijn kop had gezet, haar plaats in het beruchte meisjestrio had ingenomen. Isabella Laverrière. Die truttige, boosaardige, egoïstische stomme geit.

Mijn wangen gloeiden. Mijn uitstapjes in gedachten naar Sicilië waren de klas maar al te goed bekend. Maar deze keer had ik niet echt van Sicilië gedroomd...

‘Alles in orde, Maaïke?’ Brr. Ik haatte dat. Iedereen gaf me voortdurend het gevoel met een tikkende tijdbom in mijn borst rond te lopen. Als het gesprek maar op Domenico kwam, begonnen ze mij allemaal als een kruidje-roer-mij-niet te behandelen. En het was toch voorbij? Snapte niemand dat dan? Ik *wilde* immers niet eens meer verliefd zijn op Domenico! Ik was zelf toch realistisch genoeg om in te zien dat het niet kon! Daar kon zijn brief ook niets meer aan veranderen. Maar ik zou er wel voor waken wie dan ook over de brief te vertellen. Hij moest in de doos met *Nicki en Mingo* verdwijnen en daar voor altijd blijven!

Ik rechtte mijn rug en kneep mijn lippen samen, terwijl mevrouw Galiani zich aan haar tafeltje weer aan de voor-naamwoorden wijdde.

Ik zou in de grote pauze graag weer eens ongestoord met mijn drie beste vrienden, Patrick, Delia en Manuela hebben willen kletsen, maar sinds een paar weken was dat niet meer mogelijk. We werden nu voortdurend belegerd door Ronny en André. Ronny stelde zich aan als een uit-zinnige haan sinds Delia na de zomervakantie eindelijk zijn lokroep begon te beantwoorden.

Delia had Ronny eigenlijk altijd een aansteller gevonden. Maar hij was de laatste maanden ongelooflijk veranderd. Hij was begonnen zich van een wereldvreemde freak in een jonge man te veranderen – en niet eens zo'n slecht uitzijende! Tegenwoordig kwam hij met een leren jack en kunstzinnig gescheurde jeans naar school en liet hij zijn haar in zijn gezicht hangen.

Ik vermoedde van wie hij zijn nieuwe stijl had afgekeken, maar aan Domenico kon hij niet tippen, nooit, want Domenico was niet zo makkelijk te kopiëren.

Het ergste was dat Ronny, die sufferd, zelfs begonnen was te roken. Maar dat vond Delia allesbehalve cool. Ze gaf hem telkens weer te verstaan dat ze geen wandelende asbak wilde zoenen, wat ze echter ten slotte toch deed. Sinds ze op Ronny verliefd was, speelden haar hormonen behoorlijk op.

Omdat André de boezemvriend van Ronny was, moesten we hem in onze groep tolereren, tot verdriet van Patrick. Hij was nog altijd bang voor die grote knaap vanwege vroeger, toen André, Danny en Ronny nog een driemanschap hadden gevormd en Patricks leven tot een hel hadden gemaakt. Maar dat was nu voorbij. Danny zat niet meer in onze klas – hij was blijven zitten.

We stonden op onze vaste plek onder de oude linde en kropen diep weg in onze warme jassen. Ronny probeerde kringetjes rook in de lucht te blazen, wat hem totaal mislukte, terwijl André nors om ons heen banjerde.

'Zeg op, heeft een van jullie wiskunde gemaakt?' bulderde hij en hij ging daarbij met zijn grote schoenen op mijn voeten staan.

‘Au, sukkel, kijk toch uit!’ riep ik.

‘Ja, ja, sorry,’ bromde André, zo mannelijk als hij maar kon, en richtte zijn aandacht op Patrick. ‘Hé, krieklip, hoe is het? Kan ik wiskunde van je overschrijven?’

Zeg nee, Patrick! smeepte ik inwendig en ging een beetje voor mijn beste vriend staan. Patrick was erg aardig, maar hij wist zich totaal niet te handhaven. Nou ja, dat kon ik vroeger ook niet, tot Domenico mijn leven op zijn kop had gezet.

‘Uhh... tja...’ stamelde Patrick.

Ik stak mijn kin in de lucht en zei met vaste stem tegen André: ‘Nee, en waag het niet hem dat nog eens te vragen!’

André’s mond viel open en Manuela giechelde. Ze was er nog niet helemaal aan gewend geraakt dat ik nu een flinke portie zelfbewustzijn bezat.

‘Hé, fantastisch Maaike!’ jubelde Delia, terwijl Ronny een behoorlijke hoestbui kreeg omdat hij de rook te diep had geïnhaleerd. ‘Je moet nu zelf de grijze cellen maar eens in werking zetten!’ Daarmee was André met 1-0 verslagen.

Delia liet haar honingblonde haar over haar schouders golven en wierp haar hoofd in de nek. Ik bekeek haar met een aanval van jaloezie. Ze was slank als een den en alles wat ze droeg stond haar perfect. Delia was een volmaakte schoonheid. Manuela en ik verdroegen dat met begrip. We hadden allebei bredere heupen en minder bovenwijdte dan Delia en zagen er volgens onszelf totaal middelmatig uit. Ronny verkondigde ons dagelijks dat zijn vriendin de mooiste van de melkweg was en dat de andere meisjes het naast haar wel konden vergeten. Dat

liet mij koud, omdat Ronny's mening mij geen zier interesseerde. Domenico had destijds tegen mij gezegd dat hij mij knap vond, en de herinnering daaraan bewaarde ik als een kostbare schat in mijn hart. Daar kon niemand meer aan komen. Die beschermde mij als een harnas tegen alle plagerijen over mijn uiterlijk. Ik was er immuun voor.

Maar ik was nog steeds niet immuun voor de gifpijlen van Isabella, die op een ander doel waren gericht. Toen zij en haar nieuwe boezemvriendinnen Sofie en Lily op mij afkwamen, zag ik dat zij hun bogen al hadden gespannen.

'Nou, aardig dokterskind, hoe was het congres? Heb je leuk met de crème de la crème gedineerd?'

Ik rolde met mijn ogen en keek van hen weg naar de schors van de lindeboom, maar de pijl had zijn doel getroffen. Ik had een verschrikkelijke hekel aan dit meisje!

'Stil maar, wind je niet op,' fluisterde Manuela.

'Hé, ik heb het tegen jou!' Isabella stond voor me en zette uitdagend haar handen in haar heupen. Ik keek woedend in haar harde gezicht met de precies opgemaakte, zwarte contouren van haar ogen. Zij had het volmaakte gezicht om ijskoude, woedende blikken te werpen. Alles aan haar was spits, haar kin, haar voorhoofd en haar neus. Ze kwam een stap dichterbij. Ik kon niet verder achteruitgaan. Achter me stond de boom.

'Nou, heb je weer wat van je gangster gehoord?'

'Ach, hoepel toch op, Isa!' bromde André, in mijn plaats, terwijl mijn gezicht veranderde in een gloeilamp.

'Mijn ouders zouden mij nooit toestemming hebben gegeven met zo'n gangster om te gaan,' ging Isabella door.

‘Kettingroker, littekens in zijn gezicht, tatoeages, diefstallen, vechtpartijen. En dan ook nog een moordenaar! En met zo iemand ga jij om!’

‘Domenico is geen moordenaar!’ siste ik woedend.

‘O ja. En hoe zat dat dan met het litteken in het achterhoofd van Delia?’

Ik kreunde. Liet die geschiedenis me dan nooit los? Ja, het was afschuwelijk geweest. Iets, waarover Delia niet graag sprak. Domenico had haar in een van zijn woedeaanvallen zwaar verwond. Natuurlijk had hij haar niet om willen brengen, maar hij had met ongecontroleerde woede op haar ingeslagen, tot zij in elkaar was gezakt. Alleen omdat hij mij had willen beschermen. Destijds waren Delia en ik nog bittere vijanden geweest. Ik zou de ijzingwekkende aanblik nooit vergeten, zoals Delia daar met bloedend hoofd lag. En hoe ik in Domenico’s peilloos diepe ogen had gekeken, die mijn sprookjeskasteel in duigen hadden laten vallen.

Delia had – en dat vond ik geweldig van haar – Domenico zijn wandaad vergeven, omdat zij ten eerste wist dat zij er niet helemaal onschuldig aan was geweest en ten tweede, omdat ze zijn moeilijke verleden kende. Maar ik vermoedde dat zij het in werkelijkheid nooit helemaal had verwerkt. Telkens als Domenico’s naam ter sprake kwam, zag ik dat er een donkere schaduw over haar gezicht trok en dat zij zich afwendde. Ik heb haar nooit gevraagd wat er in haar omging.

Maar nu stond deze gemeen grijnzende Isabella nog steeds voor me en keek me provocerend aan. Ik stond op het punt hysterisch te gaan schreeuwen, en dat zou ik

waarschijnlijk ook hebben gedaan, als mijn ogen op dat moment niet het reddende anker van mijn leven hadden gezien. Leon, mijn rots in de branding. Het tegendeel van Domenico, degelijk, rustig, duidelijk en oprecht, precies wat ik na de stormachtige beroeringen nodig had. Een aantrekkelijke artsenzoon – misschien niet zo knap als Domenico, maar dat was ook niet mogelijk. Maar dat was wel goed zo, daar had ik me bij neergelegd. Domenico was een mythe, onaantastbaar, ver verwijderd van elke realiteit, onberekenbaar als de wind, niet te bevatten en onbereikbaar voor elk meisje. Uitgezonderd Angel. Ik beet me op de lippen en Leons aanblik gaf me de kracht om rustig langs het vijandelijke meisjestrio heen te lopen en me niets meer aan te trekken van hun plagerijen.

Toen ik naast Leon stond en in zijn fonkelende ogen keek, kreeg ik tranen, die al de hele tijd op doorbreken stonden, in mijn ogen. Ik haatte dat gejack van mezelf. Eén van mijn weinig opbouwende eigenschappen was namelijk, dat bij mij de sluizen nogal snel opengingen. Mijn traanklieren functioneerden niet zoals bij anderen. Ze lieten zich niet in bedwang houden. De geringste opwindingen als woede of vreugde deden mijn ogen al vol tranen lopen. Dat was behoorlijk zenuwslopend en pijnlijk!

‘Nou?’ vroeg Leon. Zijn witte tanden schitterden me tegemoet. Ik liet mijn hoofd tegen zijn schouder leunen.

‘Wat is er aan de hand, pesten ze je weer?’ Hij knikte in de richting van Isabella, Sofie en Lily, die mij aanstaarden alsof ik een circusattractie was.

‘Trek je niks van ze aan, liefde.’ Leon pakte me zacht bij de

kin en hield mijn gezicht omhoog naar hem toe om mij rechtstreeks met zijn staalblauwe ogen, die zich sinds een paar weken achter brillenglazen bevonden, op te nemen. 'Ik heb wat voor je.' Hij haalde twee broodjes tevoorschijn, die hij bij de bakker had gekocht, en stopte daar een van in mijn hand.

'Hier, voor jou. Je bent vandaag zo bleek. Heb je slecht geslapen?'

Slecht geslapen? Ik had een vreselijke nacht gehad. Nicki en Mingo hadden mij in mijn dromen bezocht en hulpzoekend hun handen naar me uitgestrekt, terwijl een razende draaikolk hen onder mij in de diepte had getrokken. De draaikolk had eerst Mingo verzwolgen en daarna Nicki, en ik stond boven op de rots, met hulpeloos uitgestrekte handen en ik had ze niet kunnen redden. En toen was de zon opgekomen en had met alle kracht op het water geschenen, waaruit slechts nog één bleke hand had gestoken. Ik had de hand uit het water getrokken, en Nicki's gezicht in het zonlicht gezien, bloedend en gewond. Hij had nog maar één oog gehad; van het andere oog was alleen nog een zwarte, gapende holte overgebleven. Toen was ik huilend wakker geworden. Ik haatte zulke dromen. Ze betekenden zelden iets goeds.

Toen ik later met mijn vrienden terugliep naar het schoolgebouw en Leon weer naar het gymnasium ging, floot er een koude wind om mijn oren, alsof hij me wilde vertellen dat de meest dramatische opgave me nog te wachten stond.

2. *Nicki en Mingo*

Ik had de winter nog nooit zo gehaat als dit jaar. Die aanhoudende, koude duisternis, die de ochtend en de avond beheerste en mij als een donkere massa omhulde en me af en toe echt depressief maakte. Ik verlangde nergens zo erg naar als naar de lente. Maar de kalender gaf aan dat het november was en dat de lange, ijzige duisternis nog voor me lag. En deze donkerte was de reden dat ik mij die avond in pyjama met mijn ouders voor de televisie had genesteld en naar een film had gekeken – iets wat ik anders zelden deed. De gezelligheid werd opeens doorbroken door de telefoon. Het was al ver na tien, een tijd waarop wij eigenlijk geen telefoontjes meer verwachtten.

‘Wie kan dat nog zijn?’ zei papa geërgerd, terwijl mams zwijgend de telefoon opnam.

‘Hallo?’ En toen: ‘Hallo, wie is er aan de lijn? Wie ben je?’

Papa deed de televisie uit en het was stil.

‘Ja, ze is er...’ Mama fronste haar wenkbrauwen en gaf mij de telefoon. ‘Voor jou. Het is een jongen...’

‘Hallo?’ Mijn klamme vingers grepen trillend de hoorn beet en mijn stem klonk als vliedun perkamentpapier. Een ruwe, donkere jongensstem antwoordde me door het ruisen op de achtergrond.

‘Maaike? Ben jij het?’

Het lichte, maar onmiskenbare Italiaanse accent deed mijn hart overslaan.

‘Ja... Domenico? Nicki? Ben je het echt?’

Ik hoorde een afgebroken gehoest en daarna hoe hij vlug iets inzoog.

‘Ja... Maaike, ik ben... luister! We zijn hier in een cafeetje bij het station. Hier in Duitsland... We hebben hulp nodig. Bianca heeft hoge koorts. Ik heb geen cent meer op zak. Kan je vader ons halen? Ik weet niet, wat ik anders moet doen!’

Mijn handen wilden de hoorn al laten vallen en ik kon nog net vragen: ‘Waar zijn jullie?’

‘Wacht... Eimeld...’ Het geraas van een trein overstemde zijn stem.

‘Waar?’ riep ik in de hoorn.

‘Eimeldingen!’ schreeuwde hij terug. ‘Maaike...’ Er klonk een klik.

‘Wacht, Nicki...’

Maar de verbinding was verbroken en mijn handen waren als verlamd. De hoorn viel op de vloer. Mams bukte en pakte hem op.

‘Wat is er nu weer?’ vroeg papa.

‘Eimeldingen!’ zei ik bevend. ‘Waar is Eimeldingen?’

‘Dat is in de buurt van de grens. Twee uur hier vandaan.’

‘We moeten hen absoluut ophalen. Bianca is ziek... en Domenico heeft geen cent meer op zak...’

‘Nu, zo laat nog? Dat wordt midden in de nacht voor we daar zijn en wanneer we dan weer terug zijn, wil ik niet eens weten!’ Papa stond nijdig op van de bank.

‘Het is morgen wel zaterdag, maar om negen uur komt mevrouw Galiani toch met het nieuwe bijscholingsprogramma!’

Mama had de terugroepstoets ingedrukt en hield gespannen de hoorn aan haar oor, maar zij kreeg geen contact.

‘Begint nu dat geduvel met die onmogelijke tweeling dus weer van voren af aan!’ Papa stond in de deuropening en draaide zich naar me om. ‘Wat zei je dat er aan de hand is? Is dat meisje ziek?’

Ik knikte schuchter. Papa bromde en verdween in de hal. Ik hoorde hem met de autosleutels ratelen en de woorden ‘crimineel’ en ‘onverantwoord’ mompelen.

Mijn vader had vorige zomer zo veel voor mij gedaan. Hij was speciaal met mij door half Sicilië gereisd om Domenico te zoeken, nadat hij had ingezien dat ik op geen enkele andere manier meer verder kon met mijn leven.

Mijn vader was dan soms hopeloos ouderwets, maar mijn onbegrijpelijke vriendschap met Domenico had zelfs hem op onverklaarbare wijze veranderd. Ik kon nu veel beter met hem overweg.

Papa stond geheel gekleed bij de deur.

‘Waar wacht je nog op, Maaïke?’

‘Zijn jullie echt van plan erheen te rijden?’ Mijn moeder was minstens zo verbaasd als ik.

Papa liet zijn beruchte gesnuif horen. ‘Of we halen die jongens en hun zieke zusje op, of onze dochter brengt weer een slapeloze nacht door. Ze is anders toch niet te helpen!’

Ik had drieënhalve minuut nodig om de trap op te rennen naar mijn kamer, snel mijn kleren weer aan te trek-

ken, naar het toilet te gaan en me te tooien met sjaal en muts.

Toen ik vijf minuten later met papa in de auto zat, kon ik het nog steeds niet geloven. Mijn cocon was kapot, en de vlinders, die lange tijd op de achtergrond hadden gerust, gedroegen zich in mijn maag als een wild geworden horde. Het zou me veel tijd en moeite kosten deze chaos in mij weer te ordenen. Maar die zorg stelde ik uit tot later. Mama stond in de deuropening en wuifde naar ons.

Maar toen we in de auto zaten en met een flinke vaart over de nachtelijke straten reden, werd er nog iets anders in mij gevormd, iets ondefinieerbaars. Het was een soort angstgevoel en toen we ongeveer halverwege waren, kon ik de angst ook precies benoemen: Het was heel gewoon de angst voor wat er van Domenico en Mingo was geworden. Je wist maar nooit waartoe hun ongezonde en ongeregelde manier van leven hen had gebracht.

Zoals papa al had voorspeld, was het al na middernacht toen we eindelijk Eimeldingen inreden. Het station was gelukkig goed aangegeven en dus makkelijk te vinden. Papa parkeerde op een pleintje achter een verlicht verkeersbord en we stapten uit. De lucht was hier duidelijk milder dan bij ons thuis.

‘Oké, ik wil hier niet al te lang blijven. Als we ze niet aantreffen, stappen we weer op, begrepen?’ zei papa op niet mis te verstane toon, maar door het ruisen van het bloed in mijn oren kon ik hem bijna niet verstaan.

Het station was klein en slechts spaarzaam verlicht. Het wemelde er van de jongelui. Nou ja, het was vrijdagavond... Hier in de buurt was vast ergens een feest.

‘Horen die lui op dit tijdstip eigenlijk niet in bed te liggen?’ bromde papa geërgerd. Hij begreep zoiets niet.

Het bekende gevoel wankel op mijn benen te staan, dat ik altijd had voorafgaand aan een weerzien met Domenico, kwam alweer op. Het station was overzichtelijk, eigenlijk zou het niet al te moeilijk moeten zijn twee haveloze tweelingbroers onder de jongeren te vinden... Mijn ogen dwaalden zoekend over de jongelui heen.

Iets verder achter de fietsen stond een jongen met een zwarte capuchon en een leren jack en boog zich met een sigaret tussen de lippen naar twee meisjes toe om zich vuur te laten geven.

Ik zou hem geen aandacht meer hebben geschonken, als zijn gescheurde jeans me niet waren opgevallen. Hij knikte de meisjes toe, blies de rook in de koude lucht en draaide zich toen naar mij om. Ik herkende die priemende ogen direct. Ze waren als pijlen op mijn hart gericht. ‘Nicki!’ bracht ik uit. Een warm gevoel, dat ik lang niet meer had gehad en dat als vloeibaar goud aanvoelde, ging door me heen.

Maar toen hij zijn capuchon afdeed en zo hard aan zijn sigaret trok dat zijn wangen hol werden, liep het goud langzaam uit me weg. Ik stond als aan de grond genageld.

Hij kwam langzaam naar me toe en ik keek naar zijn dunne benen en zijn verwarde haar, dat hem over zijn gezicht viel en langer was dan ooit tevoren. Ik was een ogenblik niet zeker of het misschien toch niet Mingo was, maar toen hij voor me stond twijfelde ik niet meer. Het was Nicki! Op zijn minst kon ik dat aan zijn schelpenketting zien.